ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 13ης Σεπτεμβρίου 2017 [1]

[Κείμενο διορθωθέν με διάταξη της 27ης Οκτωβρίου 2017]

«Προσφυγή ακυρώσεως – ΕΤΠΑ – Μείωση χρηματοδοτικής συνδρομής – Πρόγραμμα Interreg II/C "Προληπτική προστασία από τις πλημμύρες στους ποταμούς Ρήνο και Μεύση" – Μη τήρηση της προθεσμίας εκδόσεως αποφάσεως – Παράβαση ουσιώδους τύπου – Προσφυγή προδήλως βάσιμη»

Στην υπόθεση T-119/10,

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τους Y. de Vries, J. Langer και την C. Wissels, στη συνέχεια από τον J. Langer και τις M. Bulterman και B. Koopman,

προσφεύγον,

υποστηριζόμενο από

το **Βασίλειο του Βελγίου**, εκπροσωπούμενο αρχικώς από την M. Jacobs και τον T. Materne, στη συνέχεια από την M. Jacobs και τον J.-C. Halleux,

και από

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους G. de Bergues και B. Messmer, στη συνέχεια από την J. Bousin και τον D. Colas,

παρεμβαίνουσες,

κατά

[Κείμενο όπως διορθώθηκε με διάταξη της 27ης Οκτωβρίου 2017] της **Ευρωπαϊκής Επιτροπής**, εκπροσωπούμενης από τον W. Roels και την A. Steiblytė,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, της αποφάσεως C(2009) 10712 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2009, περί μειώσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής η οποία χορηγήθηκε από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΤΠΑ) προς το Βασίλειο του Βελγίου, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στο πλαίσιο της κοινοτικής πρωτοβουλίας Interreg II/C για την υλοποίηση του προγράμματος προληπτικής προστασίας από τις πλημμύρες στους ποταμούς Ρήνο και Μεύση δυνάμει της αποφάσεως C(97) 3742 της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1997 (ΕΤΠΑ αριθ. 970010008),

1 Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία, πρόεδρο, I. Labucka (εισηγήτρια) και I. Ulloa Rubio, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Για τις περιόδους προγραμματισμού 1989-1993 και 1994-1999, οι κανόνες περί διαρθρωτικών ταμείων (ιδίως όσον αφορά τους στόχους, τον προγραμματισμό, τις πληρωμές, τη διαχείριση, τον έλεγχο και τις δημοσιονομικές διορθώσεις) ορίστηκαν, μεταξύ άλλων, στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2052/88 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για την αποστολή των διαρθρωτικών ταμείων, την αποτελεσματικότητά τους και το συντονισμό των παρεμβάσεών τους μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των άλλων υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ 1988, L 185, σ. 9), ο οποίος τροποποιήθηκε, μεταξύ άλλων, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2081/93 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1993 (ΕΕ 1993, L 193, σ. 5), και στον κανονισμό (ΕΟΚ) 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2052/88 όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ 1988, L 374, σ. 1), ο οποίος τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2082/93 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1993 (ΕΕ 1993, L 193, σ. 20).

2 Το άρθρο 24 του κανονισμού 4253/88 ορίζει τα εξής:

«1. Αν η υλοποίηση δράσης ή μέτρου δεν φαίνεται να δικαιολογεί ούτε τμήμα ούτε το σύνολο της χρηματοδοτικής συνδρομής που έχει χορηγηθεί, η Επιτροπή προβαίνει σε κατάλληλη εξέταση της περίπτωσης στα πλαίσια της εταιρικής σχέσης, ζητώντας ιδίως από το κράτος μέλος ή τις λοιπές αρμόδιες αρχές που αυτό ορίζει για την υλοποίηση της δράσης, να της υποβάλουν παρατηρήσεις εντός τακτής προθεσμίας.

2. Μετά την εξέταση αυτή, η Επιτροπή μπορεί να μειώσει ή αναστείλει τη συνδρομή για την εν λόγω δράση ή σχετικό μέτρο αν από την εξέταση επιβεβαιωθεί ότι υπάρχει παρατυπία ή σημαντική αλλαγή της φύσης η των συνθηκών υλοποίησης της δράσης ή του μέτρου, για την οποία δεν ζητήθηκε η έγκριση της Επιτροπής.

[…]»

3 Οι κανονισμοί 2052/88 και 4253/88 αντικαταστάθηκαν, από 1ης Ιανουαρίου 2000, από τον κανονισμό (ΕΚ) 1260/1999 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1999, περί γενικών διατάξεων για τα διαρθρωτικά ταμεία (ΕΕ 1999, L 161, σ. 1).

4 Κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, του κανονισμού 1260/1999, ο κανονισμός αυτός δεν θίγει τη συνέχιση ούτε την τροποποίηση, συμπεριλαμβανομένης της ολικής ή μερικής κατάργησης, παρέμβασης που έχει εγκριθεί από το Συμβούλιο ή την Επιτροπή βάσει των κανονισμών 2052/88 και 4253/88 ή κάθε άλλης νομοθεσίας που ρυθμίζει την παρέμβαση αυτή κατά την 31η Δεκεμβρίου 1999.

5 Ο κανονισμός 1260/1999 καταργήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1083/2006 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2006, περί καθορισμού γενικών διατάξεων για το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης, το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και το Ταμείο Συνοχής (ΕΕ 2006, L 210, σ. 25).

6 Το άρθρο 100 του κανονισμού 1083/2006, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασία», προβλέπει τα εξής:

«1. Πριν λάβει απόφαση σχετικά με δημοσιονομική διόρθωση, η Επιτροπή κινεί τη διαδικασία ενημερώνοντας το κράτος μέλος σχετικά με τα προσωρινά συμπεράσματά της και ζητώντας από το κράτος μέλος να διατυπώσει τα σχόλιά του εντός διμήνου.

Όταν η Επιτροπή προτείνει κατά παρέκταση ή κατ' αποκοπή δημοσιονομική διόρθωση, παρέχεται στο κράτος μέλος η δυνατότητα να αποδείξει, μέσω εξέτασης των σχετικών εγγράφων, ότι η πραγματική έκταση της παρατυπίας είναι μικρότερη από την εκτίμηση της Επιτροπής. Το κράτος μέλος, σε συμφωνία με την Επιτροπή, μπορεί να περιορίσει το πεδίο της εξέτασης αυτής σε ένα κατάλληλο ποσοστό ή δείγμα των σχετικών εγγράφων. Εκτός από δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις, ο χρόνος που διατίθεται για την εξέταση αυτή δεν πρέπει να υπερβαίνει μία πρόσθετη περίοδο δύο μηνών μετά τη δίμηνη προθεσμία του πρώτου εδαφίου.

2. Η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη όλα τα στοιχεία τα οποία υποβάλλονται από το κράτος μέλος εντός της προθεσμίας της παραγράφου 1.

3. Όταν το κράτος μέλος δεν αποδέχεται τα προσωρινά συμπεράσματα της Επιτροπής, καλείται σε ακρόαση από την Επιτροπή, κατά τη διάρκεια της οποίας τα δύο μέρη συνεργάζονται στηριζόμενα στην εταιρική σχέση και προσπαθούν να επιτύχουν συμφωνία όσον αφορά τις παρατηρήσεις και τα συμπεράσματα που θα συναγάγουν.

4. Σε περίπτωση συμφωνίας, το κράτος μέλος μπορεί να χρησιμοποιήσει εκ νέου τα σχετικά κοινοτικά κονδύλια, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 98 παράγραφος 2.

5. Εάν δεν επιτευχθεί συμφωνία, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση σχετικά με τη δημοσιονομική διόρθωση εντός έξι μηνών από την ημερομηνία της ακρόασης, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα στοιχεία και τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν κατά τη διαδικασία. Στην περίπτωση που δεν πραγματοποιηθεί ακρόαση, ο υπολογισμός της εξάμηνης περιόδου αρχίζει δύο μήνες από την ημερομηνία της προσκλητήριας επιστολής της Επιτροπής.»

7 Το άρθρο 105 του κανονισμού 1083/2006, το οποίο φέρει τον τίτλο «Μεταβατικές διατάξεις», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός δεν επηρεάζει τη συνέχιση ή την τροποποίηση, συμπεριλαμβανομένης της συνολικής ή μερικής ακύρωσης, συνδρομής η οποία συγχρηματοδοτείται από τα διαρθρωτικά ταμεία ή έργου το οποίο συγχρηματοδοτείται από το Ταμείο Συνοχής και έχει εγκριθεί από την Επιτροπή με βάση τους κανονισμούς (ΕΟΚ) αριθ. 2052/88 […], (ΕΟΚ) αριθ. 4253/88 […], (ΕΚ) αριθ. 1164/94 […] και (ΕΚ) αριθ. 1260/1999, ή οποιαδήποτε άλλη νομοθετική πράξη η οποία εφαρμόζεται στην εν λόγω συνδρομή στις 31 Δεκεμβρίου 2006, η οποία εν συνεχεία εφαρμόζεται στην εν λόγω συνδρομή ή στα εν λόγω έργα έως το κλείσιμό τους.»

8 Το άρθρο 108 του κανονισμού 1083/2006, το οποίο φέρει τον τίτλο «Έναρξη ισχύος», έχει ως εξής:

«Ο παρών κανονισμός τίθεται σε ισχύ την επομένη της δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Οι διατάξεις των άρθρων 1 έως 16, 25 έως 28, 32 έως 40, 47 έως 49, 52 έως 54, 56, 58 έως 62, 69 έως 74, 103 έως 105, και 108 εφαρμόζονται από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού μόνον για τα προγράμματα που αφορούν την περίοδο 2007-2013. Οι λοιπές διατάξεις εφαρμόζονται από την 1η Ιανουαρίου 2007.»

9 Ο κανονισμός 1083/2006 καταργήθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 1303/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 2013, περί καθορισμού κοινών διατάξεων για το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης, το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, το Ταμείο Συνοχής, το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Αγροτικής Ανάπτυξης και το Ευρωπαϊκό Ταμείο Θάλασσας και Αλιείας και περί καθορισμού γενικών διατάξεων για το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης, το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, το Ταμείο Συνοχής και το Ευρωπαϊκό Ταμείο Θάλασσας και Αλιείας (ΕΕ 2013, L 347, σ. 320, και διορθωτικό ΕΕ 2016, L 200 της 26.7.2016, σ. 140).

10 Το άρθρο 145 του κανονισμού 1303/2013 ορίζει, όσον αφορά τις δημοσιονομικές διορθώσεις, τα εξής:

«1. Πριν λάβει απόφαση για τη δημοσιονομική διόρθωση, η Επιτροπή κινεί τη διαδικασία ενημερώνοντας το κράτος μέλος για τα προσωρινά συμπεράσματα της εξέτασής της και ζητώντας από το κράτος μέλος να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του εντός δύο μηνών.

2. Όταν η Επιτροπή προτείνει κατά παρέκταση ή κατ' αποκοπήν δημοσιονομική διόρθωση, παρέχεται στο κράτος μέλος η δυνατότητα να αποδείξει, μέσω εξέτασης των συναφών εγγράφων, ότι η πραγματική έκταση της παρατυπίας είναι μικρότερη από την εκτίμηση της Επιτροπής. Το κράτος μέλος, σε συμφωνία με την Επιτροπή, μπορεί να περιορίσει το πεδίο της εξέτασης αυτής σε ένα κατάλληλο ποσοστό ή δείγμα των σχετικών εγγράφων. Εκτός από δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις, το χρονικό διάστημα που διατίθεται για αυτή την εξέταση δεν μπορεί να υπερβεί περαιτέρω την περίοδο δύο μηνών μετά τη δίμηνη περίοδο πού αναφέρεται στην παράγραφο 1.

3. Η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη όλα τα στοιχεία που υποβάλλει το κράτος μέλος εντός της προθεσμίας που ορίζεται στις παραγράφους 1 και 2.

4. Όταν το κράτος μέλος δεν αποδέχεται τα προσωρινά συμπεράσματα της Επιτροπής, καλείται σε ακρόαση από την Επιτροπή, ώστε να διασφαλιστεί ότι είναι διαθέσιμες όλες οι σχετικές πληροφορίες και παρατηρήσεις που θα χρησιμεύσουν ως βάση για τα συμπεράσματα της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή της δημοσιονομικής διόρθωσης.

5. Σε περίπτωση συμφωνίας και με την επιφύλαξη της παραγράφου 7 του παρόντος άρθρου, το κράτος μέλος μπορεί να χρησιμοποιήσει εκ νέου τα οικεία Ταμεία ή το [Ευρωπαϊκό Ταμείο Θάλασσας και Αλιείας (ΕΤΘΑ)] σύμφωνα με το άρθρο 143 παράγραφος 3.

6. Για την επιβολή δημοσιονομικών διορθώσεων, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση σχετικά με τη δημοσιονομική διόρθωση, με εκτελεστική πράξη, εντός έξι μηνών από την ημερομηνία της ακρόασης ή από την ημερομηνία παραλαβής των συμπληρωματικών στοιχείων, όταν το κράτος μέλος δεχθεί να υποβάλει τα εν λόγω συμπληρωματικά στοιχεία μετά την ακρόαση. Η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη όλα τα στοιχεία και τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν κατά τη διαδικασία. Εάν δεν πραγματοποιηθεί ακρόαση, ο υπολογισμός της εξάμηνης περιόδου αρχίζει δύο μήνες από την ημερομηνία της προσκλητήριας σε ακρόαση επιστολής της Επιτροπής.

7. Η Επιτροπή κατά την εκτέλεση των αρμοδιοτήτων της δυνάμει του άρθρου 75, ή όταν το Ελεγκτικό Συνέδριο εντοπίζει παρατυπίες που αποδεικνύουν σοβαρή αδυναμία της αποτελεσματικής λειτουργίας των συστημάτων διαχείρισης και ελέγχου, η συνακόλουθη δημοσιονομική διόρθωση μειώνει τη χρηματοδότηση από τα Ταμεία ή από το ΕΤΘΑ στο επιχειρησιακό πρόγραμμα.

Το πρώτο εδάφιο δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση σοβαρής έλλειψης στην αποτελεσματική λειτουργία ενός συστήματος διαχείρισης και ελέγχου η οποία, πριν από την ημερομηνία εντοπισμού της εκ μέρους της Επιτροπής ή του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου:

α) είχε εντοπιστεί στη δήλωση διαχείρισης, ή σε ετήσια έκθεση ελέγχου ή στην ελεγκτική γνώμη που υπεβλήθη στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 59 παράγραφος 5 του δημοσιονομικού κανονισμού, ή σε άλλες εκθέσεις ελέγχου της ελεγκτικής αρχής που υπεβλήθησαν στην Επιτροπή και ελήφθησαν τα κατάλληλα μέτρα, ή

β) είχε αποτελέσει αντικείμενο των κατάλληλων μέτρων θεραπείας εκ μέρους του κράτους μέλους.

Η αξιολόγηση σοβαρών ελλείψεων στην αποτελεσματική λειτουργία ενός συστήματος διαχείρισης και ελέγχου βασίζεται στην εφαρμοστέα νομοθεσία όταν υποβάλλονται οι αντίστοιχες δηλώσεις διαχείρισης, οι ετήσιες εκθέσεις ελέγχου και οι ελεγκτικές γνώμες.

Κατά την απόφαση περί χρηματοδοτικής διόρθωσης η Επιτροπή:

α) τηρεί την αρχή της αναλογικότητας λαμβάνοντας υπόψη τη φύση και τη σοβαρότητα των σοβαρών ελλείψεων στην αποτελεσματική λειτουργία ενός συστήματος διαχείρισης και ελέγχου και τις δημοσιονομικές τους επιπτώσεις στον προϋπολογισμό της Ένωσης·

β) χάριν της εφαρμογής κατά παρέκταση ή κατ' αποκοπή διορθώσεων, εξαιρεί τις παράτυπες δαπάνες που εντοπίστηκαν προηγουμένως από το κράτος μέλος το οποίο υπόκειται σε προσαρμογή των λογαριασμών σύμφωνα με το άρθρο 139 παράγραφος 10 και των δαπανών που υπόκεινται σε συνεχιζόμενη αξιολόγηση της νομιμότητας και της κανονικότητάς τους σύμφωνα με το άρθρο 137 παράγραφος 2·

γ) λαμβάνει υπόψη της τις κατά παρέκταση ή κατ' αποκοπή διορθώσεις που εφαρμόζονται στις δαπάνες του κράτους μέλους για άλλες σοβαρές ελλείψεις που έχουν εντοπιστεί από το κράτος μέλος κατά τον υπολογισμό του υπολειπόμενου κινδύνου για τον προϋπολογισμό της Ένωσης.

8. Οι ειδικοί κανόνες για κάθε Ταμείο που καθορίζονται για το ΕΤΘΑ, μπορεί να καθορίσουν πρόσθετους κανόνες για τη διαδικασία δημοσιονομικής διόρθωσης του άρθρου 144, παράγραφος 7.»

11 Το άρθρο 152 του κανονισμού 1303/2013 ορίζει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός δεν επηρεάζει ούτε τη συνέχιση ούτε την τροποποίηση, συμπεριλαμβανομένης της συνολικής ή μερικής ακύρωσης, συνδρομής που έχει εγκριθεί από την Επιτροπή με βάση τον εν λόγω κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1083/2006. Ο εν λόγω κανονισμός ή άλλη νομοθετική πράξη η οποία εφαρμόζεται στην εν λόγω συνδρομή στις 31 Δεκεμβρίου 2013, εξακολουθεί να διέπει τη συνδρομή αυτή ή τις πράξεις αυτές μέχρι το κλείσιμό τους. Για την επίτευξη των σκοπών της παρούσας παραγράφου η εν λόγω συνδρομή θα καλύπτει τα επιχειρησιακά προγράμματα και τα μεγάλα έργα.

2. Οι αιτήσεις για τη λήψη συνδρομής που υποβλήθηκαν ή εγκρίθηκαν στο πλαίσιο του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1083/2006 εξακολουθούν να ισχύουν.

3. Όταν ένα κράτος μέλος κάνει χρήση της δυνατότητας που παρέχει το άρθρο 123 παράγραφος 3, μπορεί να υποβάλει στην Επιτροπή αίτημα η διαχειριστική αρχή να εκτελεί τα καθήκοντα της αρχής πιστοποίησης, κατά παρέκκλιση του άρθρου 59 παράγραφος 1 στοιχείο β) του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1083/2006 του Συμβουλίου, για τα αντίστοιχα επιχειρησιακά προγράμματα που υλοποιούνται βάσει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1083/2006. Το αίτημα θα συνοδεύεται από αξιολόγηση την οποία θα έχει διενεργήσει η αρχή ελέγχου. Εάν η Επιτροπή, με βάση τις πληροφορίες που έχει λάβει από την αρχή ελέγχου αλλά και τους δικούς της ελέγχους, βεβαιωθεί ότι τα συστήματα διαχείρισης και

ελέγχου αυτών των επιχειρησιακών προγραμμάτων λειτουργούν αποτελεσματικά και ότι η λειτουργία τους δεν θα θιγεί εάν η διαχειριστική αρχή ασκήσει τα καθήκοντα της αρχής πιστοποίησης, ενημερώνει το κράτος μέλος ότι συμφωνεί, εντός δύο μηνών από την ημερομηνία παραλαβής του αιτήματος.»

12 Το άρθρο 153 του κανονισμού 1303/2013 έχει ως εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 152, ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1083/2006 καταργείται από την 1η Ιανουαρίου 2014.

2. Οι παραπομπές στον καταργηθέντα κανονισμό θεωρούνται ως παραπομπές στον παρόντα κανονισμό και διαβάζονται σύμφωνα με τον πίνακα αντιστοιχίας που περιέχεται στο παράρτημα XIV.»

13 Το άρθρο 154 του κανονισμού 1303/2013 ορίζει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την επομένη της ημέρας δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Τα άρθρα 20 έως 24, 29 παράγραφος 3, 38 παράγραφος 1 στοιχείο α), τα άρθρα 58, 60, 76 έως 92, 118, 120, 121 και τα άρθρα 129 έως 147 τίθενται σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2014.

Το άρθρο 39 παράγραφος 2 έβδομο εδάφιο δεύτερη περίοδος και το άρθρο 76 πέμπτο εδάφιο εφαρμόζονται με ισχύ από την ημερομηνία κατά την οποία αρχίζει να ισχύει η τροποποίηση του δημοσιονομικού κανονισμού σχετικά με την αποδέσμευση των πιστώσεων.»

Ιστορικό της διαφοράς

14 Με την απόφαση C(97) 3742 της 18ης Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ενέκρινε το ενιαίο έγγραφο προγραμματισμού σχετικά με τη χορήγηση συνδρομής από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΤΠΑ) σε επιχειρησιακό πρόγραμμα στο πλαίσιο της κοινοτικής πρωτοβουλίας Interreg II/C, προς όφελος των περιοχών που εμπίπτουν στους στόχους 1, 2 και 5β, καθώς και προς όφελος άλλων περιοχών στο Βασίλειο του Βελγίου, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργο και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, ορίζοντας ως ανώτατο ποσό για το ΕΤΠΑ τα 137 118 000 ευρώ.

15 Η απόφαση της Επιτροπής C(2000) 300, της 25ης Φεβρουαρίου 2000, αύξησε αυτό το ανώτατο όριο σε 141 077 000 ευρώ.

16 Με έγγραφο της 21ης Μαρτίου 2003, οι ολλανδικές αρχές υπέβαλαν αίτηση για την εκτέλεση της τελικής πληρωμής.

17 Μεταξύ Ιουνίου 2004 και Ιουνίου 2005, η Επιτροπή πραγματοποίησε διάφορους επιτόπιους ελέγχους στο πλαίσιο του ελέγχου περατώσεως των συγχρηματοδοτούμενων από το ΕΤΠΑ προγραμμάτων κατά την περίοδο προγραμματισμού 1994-1999.

18 Με έγγραφα της 7ης Σεπτεμβρίου 2005 και της 24ης Ιανουαρίου 2006, η Επιτροπή υπέβαλε την έκθεση ελέγχου. Στο κείμενο στην ολλανδική γλώσσα, το οποίο διαβιβάστηκε στις αρχές των Κάτω Χωρών στις 7 Φεβρουαρίου 2006, επισημαίνονταν ορισμένες παρατυπίες.

19 Οι αρχές των Κάτω Χωρών υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της εν λόγω εκθέσεως ελέγχου και κοινοποίησαν νέα στοιχεία.

20 Με επιστολή της 14ης Μαΐου 2008, η Επιτροπή υπέβαλε την τελική έκθεση ελέγχου στις ολλανδικές αρχές σύμφωνα με το άρθρο 24 του κανονισμού 4253/88. Το κείμενο στην ολλανδική γλώσσα απεστάλη σ' αυτές στις 15 Σεπτεμβρίου 2008.

21 Κατόπιν ακροάσεως που πραγματοποιήθηκε στις 23 Φεβρουαρίου 2009, οι ολλανδικές αρχές γνωστοποίησαν νέα στοιχεία.

22 Η Επιτροπή, με την απόφαση C(2009) 10712 της 23ης Δεκεμβρίου 2009, περί μειώσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής η οποία χορηγήθηκε από το ΕΤΠΑ προς το Βασίλειο του Βελγίου, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στο πλαίσιο της κοινοτικής πρωτοβουλίας Interreg II/C, για την υλοποίηση του προγράμματος προληπτικής προστασίας από τις πλημμύρες στους ποταμούς Ρήνο και Μεύση, δυνάμει της αποφάσεως C(97) 3742 της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1997 (ΕΤΠΑ αριθ. 970010008), μείωσε τη συνολικά χορηγηθείσα συνδρομή από το ΕΤΠΑ κατά 7 066 643 ευρώ (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Μαρτίου 2010, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

24 Στις 11 Αυγούστου 2010, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε τη γνώμη των διαδίκων επί του ενδεχομένου αναστολής της διαδικασίας στην υπό κρίση υπόθεση, είτε μέχρι την παρέλευση της προθεσμίας αναιρέσεως κατά των οριστικών αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου στις υποθέσεις T-265/08, Γερμανία κατά Επιτροπής, και T-270/08, Γερμανία κατά Επιτροπής, είτε μέχρι την έκδοση των αποφάσεων του Δικαστηρίου επί των αναιρέσεων που θα ασκούνταν κατά των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου στις εν λόγω υποθέσεις.

25 Με διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, αποφασίστηκε η αναστολή της διαδικασίας στην υπό κρίση υπόθεση, είτε μέχρι την παρέλευση της προθεσμίας αναιρέσεως κατά των οριστικών αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου στις υποθέσεις T-265/08, Γερμανία κατά Επιτροπής, και T-270/08, Γερμανία κατά Επιτροπής, είτε μέχρι την έκδοση των αποφάσεων του Δικαστηρίου επί των αναιρέσεων που θα ασκούνταν κατά των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου στις εν λόγω υποθέσεις.

26 Στις 24 Ιουνίου 2015, το Δικαστήριο εξέδωσε την απόφαση Γερμανία κατά Επιτροπής (C-549/12 P και C-54/13 P, στο εξής: αναιρετική απόφαση, EU:C:2015:412), με την οποία ακύρωσε τις επίμαχες στις υποθέσεις αυτές αποφάσεις περί δημοσιονομικής διορθώσεως, σχετικά με χρηματοδοτικά προγράμματα προγενέστερα του έτους 2000, εξετάζοντας αυτεπαγγέλτως την παραβίαση από την Επιτροπή της προθεσμίας των έξι μηνών η οποία προβλέπεται στο άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

27 Με την αναιρετική απόφαση ακυρώθηκαν επίσης οι αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-265/08, EU:T:2012:434), και της 21ης Νοεμβρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-270/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:612), καθόσον το Γενικό Δικαστήριο είχε απορρίψει τις προσφυγές που ασκήθηκαν από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

28 Στις 2 Ιουλίου 2015, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους ως προς τη σημασία της αναιρετικής αποφάσεως για την παρούσα υπόθεση.

29 Στις 13 και 15 Ιουλίου 2015, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή υπέβαλαν, αντιστοίχως, τις παρατηρήσεις τους.

30 Στις παρατηρήσεις αυτές, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ακυρωτέα, καθόσον η Επιτροπή είχε παραβιάσει την προθεσμία των έξι μηνών η οποία προβλέπεται στο άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

31 Από την πλευρά της, η Επιτροπή επέστησε την προσοχή του Γενικού Δικαστηρίου στις αναιρέσεις που ασκήθηκαν κατά των αποφάσεων της 20ής Ιανουαρίου 2015, Ισπανία κατά Επιτροπής (T-111/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:28), και της 20ής Ιανουαρίου 2015, Ισπανία κατά Επιτροπής (T-109/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:29), με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο είχε ακυρώσει τις αποφάσεις περί δημοσιονομικών διορθώσεων σχετικά με χρηματοδοτικά προγράμματα προγενέστερα του έτους 2000, λόγω παραβιάσεως από την Επιτροπή της προθεσμίας των έξι μηνών η οποία προβλέπεται στο άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

32 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Μαΐου 2015 και στις 28 Μαΐου 2015, αντιστοίχως, το Βασίλειο του Βελγίου και η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα διαδικασία υπέρ του Βασιλείου των Κάτω Χωρών. Με αποφάσεις της 4ης Αυγούστου 2015, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε τις παρεμβάσεις αυτές.

33 Το Βασίλειο του Βελγίου και η Γαλλική Δημοκρατία κατέθεσαν τα υπομνήματά τους και οι κύριοι διάδικοι κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτών εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

34 Στις 16 Δεκεμβρίου 2015, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους ως προς τη σημασία για την παρούσα υπόθεση, υπό την προοπτική ενδεχόμενης αναστολής της διαδικασίας, των αναιρέσεων που ασκήθηκαν από την Επιτροπή κατά των αποφάσεων της 20ής Ιανουαρίου 2015, Ισπανία κατά Επιτροπής (T-111/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:28), της 20ής Ιανουαρίου 2015, Ισπανία κατά Επιτροπής (T-109/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:29), και της 15ης Ιουλίου 2015, Πορτογαλία κατά Επιτροπής (T-314/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:493).

35 Με επιστολές της 22ας Δεκεμβρίου 2015 και της 4ης Ιανουαρίου 2016, η Επιτροπή και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, αντιστοίχως, ανέφεραν ότι δεν είχαν καμία αντίρρηση ως προς την αναστολή της εκδικάσεως της παρούσας υποθέσεως, εν αναμονή της εκδόσεως από το Δικαστήριο των αποφάσεων στις υποθέσεις C-139/15 P και C-140/15 P, Επιτροπή κατά Ισπανίας, και C-495/15 P, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας.

36 Με απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 2016, ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε να αναστείλει την εκδίκαση της παρούσας υποθέσεως μέχρι να εκδώσει το Δικαστήριο απόφαση στις υποθέσεις C-139/15 P και C-140/15 P, Επιτροπή κατά Ισπανίας, και C-495/15 P, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας.

37 Με αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Ισπανίας (C-139/15 P, EU:C:2016:707), και της 21ης Σεπτεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Ισπανίας (C-140/15 P, EU:C:2016:708), το Δικαστήριο απέρριψε τις αναιρέσεις που ασκήθηκαν κατά των αποφάσεων της 20ής Ιανουαρίου 2015, Ισπανία κατά Επιτροπής (T-111/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:28), και της 20ής Ιανουαρίου 2015, Ισπανία κατά Επιτροπής (T-109/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:29).

38 Κατόπιν μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πέμπτο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, ως εκ τούτου, η παρούσα υπόθεση.

39 Με επιστολή της 27ης Οκτωβρίου 2016, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών υπέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αίτημα για επανάληψη της διαδικασίας, στο πλαίσιο του οποίου επανέλαβε τη θέση που εξέφρασε στην από 13 Ιουλίου 2015 επιστολή του και κάλεσε το Γενικό Δικαστήριο να θεμελιώσει την απόφασή του επί της υπό κρίση υποθέσεως στο άρθρο 132 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

40 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου, της 10ης Νοεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας (C-495/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:907), η υπόθεση C-495/15 P διεγράφη από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου κατόπιν παραιτήσεως της Επιτροπής από την προσφυγή.

41 Στις 11 Νοεμβρίου 2016, η Επιτροπή ενημέρωσε το Γενικό Δικαστήριο ότι δεν είχε καμία αντίρρηση όσον αφορά την επανάληψη της διαδικασίας.

42 Με απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2016, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου ενημέρωσε τους διαδίκους για την επανάληψη της διαδικασίας.

43 Στις 20 Δεκεμβρίου 2016, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους ως προς τη σημασία, για την υπό κρίση υπόθεση, των αποφάσεων της 21ης Σεπτεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Ισπανίας (C-139/15 P, EU:C:2016:707), και της 21ης Σεπτεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Ισπανίας (C-140/15 P, EU:C:2016:708).

44 Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2016, στο πλαίσιο των παρατηρήσεών της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι το Γενικό Δικαστήριο διέθετε όλα τα αναγκαία στοιχεία για την έκδοση της αποφάσεώς του στην υπό κρίση υπόθεση.

45 Με έγγραφο που κατέθεσε την ίδια ημέρα, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, αφενός, ενημέρωσε το Γενικό Δικαστήριο ότι δεν επιθυμούσε να αναπτύξει προφορικώς τις παρατηρήσεις του στο πλαίσιο διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζητήσεως και, αφετέρου, κάλεσε εκ νέου το Γενικό Δικαστήριο να θεμελιώσει την απόφασή του επί της υπό κρίση υποθέσεως στο άρθρο 132 του Κανονισμού Διαδικασίας, διαπιστώνοντως ότι η Επιτροπή δεν τήρησε την προθεσμία των έξι μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

46 Με επιστολές της 5ης και της 9ης Ιανουαρίου 2017, το Βασίλειο του Βελγίου και η Γαλλική Δημοκρατία ανέφεραν ότι εκτιμούσαν επίσης ότι η Επιτροπή δεν είχε τηρήσει την ταχθείσα προθεσμία και ότι, επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν ακυρωτέα για τον λόγο αυτόν.

47 Στις 10 Μαρτίου 2017, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του ζητήματος της αυτεπάγγελτης εξετάσεως από το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο του άρθρου 132 του Κανονισμού Διαδικασίας, λόγου ακυρώσεως σχετικού με παράβαση ουσιώδους τύπου από την Επιτροπή.

48 Στις 21 Μαρτίου 2017, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους.

49 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε, αποφαινόμενο με διάταξη, να κηρύξει την προσφυγή προδήλως βάσιμη, δυνάμει του άρθρου 132 του Κανονισμού Διαδικασίας. Από την πλευρά του, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών επίσης υποστήριξε ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε να αποφανθεί με διάταξη, δυνάμει του άρθρου 132 του Κανονισμού Διαδικασίας, και να κηρύξει την προσφυγή προδήλως βάσιμη.

50 Την ίδια ημέρα, το Βασίλειο του Βελγίου υποστήριξε ότι το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως τον λόγο ακυρώσεως που αντλούνταν από παράβαση ουσιώδους τύπου από την Επιτροπή.

51 Στις 22 Μαρτίου 2017, η Γαλλική Δημοκρατία υπέβαλε τις παρατηρήσεις της και υποστήριξε ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε στην υπό κρίση υπόθεση να βασιστεί στο άρθρο 132 του Κανονισμού Διαδικασίας προκειμένου να αποφανθεί με διάταξη και να κηρύξει την προσφυγή προδήλως βάσιμη.

52 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, υποστηριζόμενο από το Βασίλειο του Βελγίου και τη Γαλλική Δημοκρατία, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

53 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

54 Προκαταρκτικώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα αιτήματα του Βασιλείου των Κάτω Χωρών αποβλέπουν στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που το αφορά, δεδομένου ότι οι λόγοι που προβάλλει αναφέρονται στη δική του περίπτωση.

55 Κατά το άρθρο 132 του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση που το Δικαστήριο ή το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί επί ενός ή πλειόνων νομικών ζητημάτων πανομοιότυπων με εκείνα τα οποία θέτουν οι λόγοι ακυρώσεως και εφόσον το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι τα πραγματικά περιστατικά έχουν αποδειχθεί, είναι δυνατόν, μετά την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας και αφού ακούσει τους διαδίκους, να αποφασίσει να κρίνει την προσφυγή προδήλως βάσιμη με αιτιολογημένη διάταξη παραπέμπουσα στη συναφή νομολογία.

56 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 132 του Κανονισμού Διαδικασίας και αποφασίζει να αποφανθεί χωρίς να συνεχισθεί η διαδικασία.

57 Κατά πρώτον, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, υποστηριζόμενο από το Βασίλειο του Βελγίου και τη Γαλλική Δημοκρατία, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ακυρωτέα καθόσον εκδόθηκε κατόπιν της παρελεύσεως της προθεσμίας των έξι μηνών που ορίζεται στο άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

58 Από την πλευρά της, κατ' αρχάς, η Επιτροπή θεωρεί ότι ο κανονισμός 1083/2006 δεν αποτελεί το κατάλληλο νομικό πλαίσιο για την εκτίμηση των διαδικαστικών κανόνων που εφαρμόζονται στις αποφάσεις περί δημοσιονομικών διορθώσεων για προγενέστερα της περιόδου 2007-2013 προγράμματα.

59 Υποστηρίζει ότι ο κατάλληλος κανονισμός για την εκτίμηση της τηρήσεως ή παραβάσεως ουσιώδους τύπου είναι εν προκειμένω ο κανονισμός 4253/88, το άρθρο 24 του οποίου δεν ορίζει καμία προθεσμία για την έκδοση αποφάσεως περί δημοσιονομικής διορθώσεως.

60 Εν συνεχεία, στην περίπτωση που εφαρμόζεται εν προκειμένω ο κανονισμός 1083/2006, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι οι προθεσμίες που τάσσονται από το άρθρο 100, παράγραφος 5, του εν λόγω κανονισμού αφορούν μόνον τα προγράμματα που υλοποιούνται μετά την 1η Ιανουαρίου 2007 και δεν μπορούν να εφαρμόζονται σε προγράμματα προγενέστερα της ημερομηνίας αυτής.

61 Προσθέτει ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 105 του κανονισμού 1083/2006, τα συγχρηματοδοτούμενα έργα τα οποία εγκρίνονται στο πλαίσιο προγενέστερου καθεστώτος συνεχίζουν να εμπίπτουν στο καθεστώς αυτό μέχρι την ολοκλήρωσή τους.

62 Επίσης, κατά την Επιτροπή, οι διαδικαστικοί κανόνες αποτελούν αδιαίρετο σύνολο με τους ουσιαστικούς κανόνες και δεν χωρεί αναδρομική εφαρμογή των προθεσμιών που τάσσονται στο άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

63 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν προέβαλε λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006 στο δικόγραφο της προσφυγής του αλλά στο πλαίσιο των παρατηρήσεων που υπέβαλε σχετικά με τη σημασία της αναιρετικής αποφάσεως για την υπό κρίση υπόθεση και επομένως ο λόγος αυτός πρέπει να θεωρηθεί νέος λόγος ακυρώσεως.

64 Εντούτοις, ανεξαρτήτως του ζητήματος του παραδεκτού ενός τέτοιου λόγου ακυρώσεως, θεωρείται, κατά τη νομολογία, ότι η μη τήρηση των διαδικαστικών κανόνων που διέπουν την έκδοση βλαπτικής πράξεως συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου, την οποία ο δικαστής της Ένωσης δύναται να εξετάσει ακόμη και αυτεπαγγέλτως (βλ. αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, σκέψη 103 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, σκέψη 103 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

65 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, πέραν των εξαιρετικών περιπτώσεων όπως εκείνες που προβλέπουν, ιδίως, οι Κανονισμοί Διαδικασίας των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να στηρίξει την απόφασή του σε νομικό λόγο τον οποίο έλαβε υπόψη αυτεπαγγέλτως, έστω και αν πρόκειται για λόγο δημοσίας τάξεως, χωρίς να έχει προηγουμένως καλέσει τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του λόγου αυτού (βλ. αναιρετική απόφαση, σκέψη 93 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

66 Όμως, στην υπό κρίση υπόθεση, πρώτον, όσον αφορά το ζήτημα της προθεσμίας εντός της οποίας έπρεπε να εκδοθεί απόφαση περί δημοσιονομικής διορθώσεως, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε τη γνώμη των διαδίκων στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας που λήφθηκε κατόπιν της εκδόσεως της αναιρετικής αποφάσεως, με την οποία το Δικαστήριο ακύρωσε τις επίμαχες αποφάσεις περί δημοσιονομικής διορθώσεως, σχετικά με προγενέστερα του έτους 2000 χρηματοδοτικά προγράμματα, κάνοντας αυτεπαγγέλτως λόγο για παραβίαση από την Επιτροπή της προθεσμίας των έξι μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

67 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε δεύτερο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας κατόπιν της εκδόσεως των αποφάσεων της 21ης Σεπτεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Ισπανίας (C-139/15 P, EU:C:2016:707), και της 21ης Σεπτεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Ισπανίας (C-140/15 P, EU:C:2016:708).

68 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στους διαδίκους δόθηκε η δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους όσον αφορά την εφαρμογή της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

69 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την εφαρμοστέα στην υπό κρίση υπόθεση ρύθμιση, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο κανονισμός 4253/88 καταργήθηκε, από 1ης Ιανουαρίου 2000, από τον κανονισμό 1260/1999. Ο κανονισμός 1260/1999 καταργήθηκε, από 1ης Ιανουαρίου 2007, από τον κανονισμό 1083/2006, ο οποίος καταργήθηκε, από 1ης Ιανουαρίου 2014, από τον κανονισμό 1303/2013.

70 Ως εκ τούτου, αφενός, πρέπει να σημειωθεί ότι ο κανονισμός 1303/2013 δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην υπό κρίση υπόθεση, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε το 2009.

71 Αφετέρου, όσον αφορά τον κανονισμό 1083/2006, μολονότι προκύπτει, ασφαλώς, από το άρθρο 108, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού ότι ορισμένες διατάξεις του εφαρμόζονται για τα χρηματοδοτικά προγράμματα της περιόδου 2007-2013, γεγονός παραμένει ότι το άρθρο αυτό ορίζει

επίσης ότι το άρθρο 100 του εν λόγω κανονισμού που αφορά τον καθορισμό των διαδικαστικών προθεσμιών εφαρμόζεται από 1ης Ιανουαρίου 2007, χωρίς καμία διευκρίνιση όσον αφορά την καλυπτόμενη χρηματοδοτική περίοδο.

72 Επισημαίνεται επίσης ότι το άρθρο 100 του κανονισμού 1083/2006 εφαρμόζεται και στα προγενέστερα της περιόδου 2007-2013 προγράμματα, αυτό δε είναι σύμφωνο με την αρχή κατά την οποία οι διαδικαστικοί κανόνες τυγχάνουν εφαρμογής αμέσως μετά τη θέση τους σε ισχύ (αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, σκέψη 98, της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, σκέψη 98, της 22ας Οκτωβρίου 2014, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, σκέψη 31, της 4ης Δεκεμβρίου 2014, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-513/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2412, σκέψη 48, και της 24ης Ιουνίου 2015, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-263/13 P, EU:C:2015:415, σκέψη 53· βλ., συναφώς, αναιρετική απόφαση, σκέψη 84).

73 Η νομολογία αυτή επιβεβαιώθηκε, εξάλλου, από τις αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Ισπανίας (C-139/15 P, EU:C:2016:707, σκέψη 89), και της 21ης Σεπτεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Ισπανίας (C-140/15 P, EU:C:2016:708, σκέψη 89), γεγονός που δεν αμφισβητεί η Επιτροπή.

74 Εν προκειμένω, η διοικητική διαδικασία κατόπιν της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία τροποποιούσε τη χρηματοδοτική συνδρομή προς το Βασίλειο των Κάτω Χωρών για την περίοδο χρηματοδοτήσεως 1994-1999, διεξήχθη από το 2004 έως το 2009.

75 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή έπρεπε να τηρήσει, όσον αφορά την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως, την προθεσμία των έξι μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

76 Συναφώς, πρέπει να διευκρινισθεί ότι, κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, η Επιτροπή πρέπει να αποφαίνεται επί της δημοσιονομικής διορθώσεως εντός έξι μηνών μετά την ημερομηνία ακροάσεως των εκπροσώπων του οικείου κράτους μέλους, στην περίπτωση που το κράτος αυτό δεν αποδέχεται τα προσωρινά συμπεράσματά της. Στην περίπτωση που δεν πραγματοποιηθεί ακρόαση, ο υπολογισμός της εξάμηνης περιόδου αρχίζει δύο μήνες μετά την ημερομηνία αποστολής της προσκλητήριας επιστολής της Επιτροπής.

77 Συγκεκριμένα, όταν το κράτος μέλος δεν αποδέχεται τα προσωρινά συμπεράσματα της Επιτροπής, η αποστολή, από την Επιτροπή, προσκλητήριας επιστολής προς ακρόαση ή η διεξαγωγή ακροάσεως, κατά περίπτωση, αποτελεί την αφετηρία για τον υπολογισμό της προθεσμίας.

78 Όμως, αφενός, από τη δικογραφία της υπό κρίση υποθέσεως προκύπτει ότι διεξήχθη ακρόαση στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) στις 23 Φεβρουαρίου 2009 μεταξύ της Επιτροπής και των εκπροσώπων του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

79 Αφετέρου, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε στις 23 Δεκεμβρίου 2009, ήτοι δέκα μήνες μετά την ακρόαση, γεγονός που δεν αμφισβητεί η Επιτροπή.

80 Επομένως, η Επιτροπή δεν τήρησε την προθεσμία των έξι μηνών που τάσσει το άρθρο 100, παράγραφος 5, του κανονισμού 1083/2006.

81 Κατά συνέπεια, πρέπει να κηρυχθεί προδήλως βάσιμη η υπό κρίση προσφυγή και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, στο μέτρο που εφαρμόζεται στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών.

Επί των δικαστικών εξόδων

82 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του προσφεύγοντος.

83 Το Βασίλειο του Βελγίου και η Γαλλική Δημοκρατία φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

διατάσσει:

1) Ακυρώνει την απόφαση C(2009) 10712 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2009, περί μειώσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής η οποία χορηγήθηκε από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΤΠΑ) προς το Βασίλειο του Βελγίου, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στο πλαίσιο της κοινοτικής πρωτοβουλίας Interreg II/C για την υλοποίηση του προγράμματος προληπτικής προστασίας από τις πλημμύρες στους ποταμούς Ρήνο και Μεύση, δυνάμει της αποφάσεως C(97) 3742 της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1997 (ΕΤΠΑ αριθ. 970010008), στο μέτρο που αφορά το Βασίλειο των Κάτω Χωρών.

2) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει, εκτός από τα δικαστικά της έξοδα, και τα δικαστικά έξοδα του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

3) Το Βασίλειο του Βελγίου και η Γαλλική Δημοκρατία φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Λουξεμβούργο, 13 Σεπτεμβρίου 2017

Ο γραμματέας
E. Coulon

Ο πρόεδρος
Δ. Γρατσίας